

40 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

CAMILLA LACKBERG

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

ΜΟΙΡΟΛΟΓΗΤΡΑ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Μοιρολογήτρα

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2026

Τίτλος πρωτοτύπου Camilla Läckberg, *Gräterskan*, Bokförlaget Forum 2025.

Επιμέλεια – διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Ελισάβετ Μούρου

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

Σελιδοποίηση Γιώτα Μπόμπου

© 2025, Camilla Läckberg

Κατόπιν συμφωνίας με το Nordin Agency, Σουηδία.

© 2025, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4838-5

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84838

Κ.Ε.Π. 6108, Κ.Π. 23403

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003500
metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Camilla Lackberg

Μοιρολόγηση

Μετάφραση από τα σουηδικά

Γρηγόρης Ν. Κονδύλης

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Στον Bengt Nordin

Η εμπιστοσύνη σου μου έδωσε φτερά

Όλες οι σημειώσεις ανήκουν στον μεταφραστή.

Ήταν εκπληκτικό πόσα πρόλαβε να σκεφτεί. Δεν τόλμησε ν' ανοίξει τα μάτια, δεν ήθελε να δει. Μικρές κουκκίδες άρχισαν να χορεύουν στο σκοτάδι, μπροστά της, σαν άστρα που κινούνταν όλο και γρηγορότερα.

Όχι, δεν ήθελε να πεθάνει. Να βγάλει κραυγή ήθελε, να νυχιάσει, να σπάσει τα δεσμά, αλλά ήταν σαν ν' αρνιόταν να υπακούσει το ίδιο της το κορμί. Σκέψεις παράξενες έρχονταν κι έφευγαν με ταχύτητα αστραπής. Σκέψεις παράλογες. Ότι δεν θα κατάφερνε ποτέ της ν' αγοράσει καινούργια παπούτσια μάρκας Buffalo. Ότι δεν θα έκανε ξανά ιστιοπλοΐα. Ότι δεν θα μάθαινε τι έγινε στο Μπέμπερλι Χιλς. Αλλά και σκέψεις σημαντικές πήγαιναν κι έρχονταν το ίδιο γρήγορα, μπερδεμένες με τις ασήμαντες. Δεν θα παντρευόταν ποτέ. Ποτέ δεν θ' αποχτούσε παιδιά. Ποτέ δεν θα 'νιωθε την ελευθερία του να ζει σε δικό της διαμέρισμα.

Και το σκοτάδι κίνησε να την τυλίγει όλο και περισσότερο. Οι σκέψεις λιγότευαν κι αυτές στον ίδιο ρυθμό. Κάψιμο σαν από δάκρυα πίσω από τα σφαλιχτά βλέφαρά της, αλλά δάκρυα δεν υπήρχαν. Πάσχιζε απεγνωσμένα να καταλάβει, πάσχιζε να οδηγήσει τον εγκέφαλό της σε κάποιου είδους επίγνωση για το τι συνέβαινε. Δεν γινόταν όμως. Δεν μπορούσε ν' ανασάνει. Τα χέρια της την υπάκουαν για λίγα δευτερόλεπτα και όλο προσπαθούσε ν' αποδιώξει αυτό που την έσπρωχνε κατευθείαν μέσα στο σκοτάδι. Ήταν όμως αδύνατον. Και το κορμί έπαυε ξανά να την υπακούει.

Μικρά σπαράγματα φωτός έσπασαν το σκοτάδι. Σαν μια σήραγγα που μόλις άνοιγε. Όμως αυτή δεν ήθελε να δει το φως, να μείνει στο σκοτάδι ήθελε. Τα σκοτάδια ήταν ελπίδα και ήξερε πως, αν κατευθυνόταν προς το φως, η ελπίδα αυτή

δεν θα υπήρχε πια, μπορούσε να βγει από το σκοτάδι, αλλά όχι από το φως. Το φως θα διαρκούσε για πάντα.

Ήταν σαν να δίπλωσαν τα πόδια της, παρότι ήταν ήδη ξαπλωμένη. Το φως άστραφτε πίσω από τα βλέφαρα και γινόταν όλο και δυσκολότερο να παραμείνει εκεί. Κι όταν εκείνη τα παράτησε και αφέθηκε να την αγκαλιάσουν οι γαλαξίες που επεκτείνονταν παντού, ένωσε την καρδιά της να σπάξει σε χίλια κομμάτια.

Σάββατο

«**Μ**α είσαι εντελώς ανίκανος, που να πάρει ο διάβολος; Το σκουμπρί έχει εδώ και ώρα που καταστράφηκε, είναι εντελώς στεγνό, γαμώτο!»

Ένας πάταγος από την κουζίνα έκανε τους πελάτες στην τραπεζαρία να τιναχτούν.

«Λες και είναι επεισόδιο από το πρόγραμμα *Hell's Kitchen*» φιθύρισε η Ερίκα σκύβοντας μπροστά πάνω από το τραπέζι προς τον σύζυγό της τον Πάτρικ. «Τους φωνάζει χειρότερα και από τον Γκόρντον Ράμσεϊ».

«Άρτος και θεάματα» έκανε μ' ένα σαρδόνιο χαμόγελο ο Πάτρικ και τέντωσε τον λαιμό για να βλέπει καλύτερα μέσα στην κουζίνα.

«Βραδιά εγκαινίων είναι, διόλου παράξενο με μερικά προβληματάκια στην αρχή» είπε η Ερίκα. «Αλλά αν είναι και τα υπόλοιπα πιάτα εξίσου καλά, ας πετά όσες κατασρόλες θέλει ο Γκάμπριελ, όσον αφορά εμένα τουλάχιστον».

Πήρε άλλη μια μπουκιά από το πιάτο που είχε έρθει πρώτο, ένα τέλεια μαγειρεμένο χτένι με φρέσκα λαχανικά και κάποιος αφρός σάλτσας αστακού που έμοιαζε να αιωρείται σαν σύννεφο πάνω από το πιάτο.

«Ελπίζω μόνο να μας φέρουν σύντομα κάτι παραπάνω» μουρμούρισε ο Πάτρικ. «Αυτό εδώ μια μπουκιά ήταν μόνο. Κι αν συνεχιστεί έτσι, θα παραγγείλω πίτσα στον δρόμο για το σπίτι».

Η Ερίκα γύρισε τα μάτια από αγανάκτηση.

«Θεέ μου, δεν μπορεί να σε πάει κανένας πουθενά εσένα!»

Μετά έγειρε πάλι μπροστά και του χάιδεψε τον μηρό, για να σηκώσει μετά το ποτήρι με το λευκό κρασί.

«Στην υγειά μιας βραδιάς ενηλίκων μόνο. Χωρίς παιδιά. Κι είναι η πρώτη από τότε που γεννήθηκε η Νούρα. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι είναι ήδη έξι εβδομάδων».

Ο Πάτρικ τσούγκρισε το ποτήρι του με το δικό της και κατέβασαν από μια απολαυστική γουλιά κρασιού, πριν εκείνος γείρει μπροστά και τη φιλήσει στο στόμα. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή ακούστηκαν περισσότερες βρисиές και άλλος ένας εκκωφαντικός θόρυβος από τη μεριά της κουζίνας, κάτι που τους έκανε να βάλουν τα γέλια.

Η Ερίκα κοίταξε γύρω της. Δύσκολα αναγνώριζε τον χώρο. Η αίθουσα Γκρένα Λιντ ήταν από τους πιο ιστορικούς χώρους στη Φιελμπάκα και λειτουργούσε για χρόνια ως κινηματογράφος, πανσιόν, αίθουσα χορού, εστιατόριο και νάιτ κλαμπ. Για μια περίοδο στέγασε και μια τράπεζα. Τώρα είχε γίνει ξανά εστιατόριο, και η αίθουσα είχε ανακαινιστεί πλήρως πριν ανοίξει με την επωνυμία Θάλασσα & Αλάτι. Οι τοίχοι είχαν ένα διακριτικό ανοιχτοπράσινο χρώμα, τα τραπέζια ήταν από ανοιχτόχρωμο ξύλο με τέλεια σιδερωμένα λευκά τραπεζομάντιλα και η κουζίνα έλαμπε ολοκαίνουργια από χάλυβα και αλουμίνιο. Η κουζίνα ήταν ανοιχτή και έσφυζε από ζωή και κίνηση, και είχες άμεση θέα από την αίθουσα – και η Ερίκα παρατηρούσε και θαύμαζε την αποτελεσματικότητα του προσωπικού. Έμοιαζαν σαν να χόρευαν, τόσο τέλεια συντονισμένα ήταν όλα. Οι διπλές πόρτες με τα παλιομοδίτικα τζάμια τους ήταν ορθάνοιχτες και η ζέστη της αυγουστιάτικης βραδιάς ερχόταν ν' αναμειχθεί με τον δροσερό αέρα στο εσωτερικό της αίθουσας.

«Ελπίζω μόνο να πάει καλά» έκανε η Ερίκα προβληματισμένη και έριξε μια ματιά στο μενού δίπλα στο πιάτο της. «Πρόκειται για αρκετά προχωρημένη κουζίνα. Θα είναι δύσκολοι γι' αυτούς οι χειμερινοί μήνες».

«Για άκου εδώ, Μάγια-Τρομάρα: εσύ δεν ήσουν που έλεγες πόσο υπέροχο ήταν που ανοίγει εδώ εστιατόριο ο Γκάμπριελ Ρούντμπεργ;»*

---

* Μάγια-Τρομάρα: απόδοση του Kröse-Maya από τα βιβλία για τον Μικέ

«Ναι, πιστεύω ότι είναι υπέροχο. Απλώς ελπίζω να τα καταφέρουν κιόλας. Αλλά ωραίο είναι που το επίσημο άνοιγμα γίνεται στην τριακοστή επέτειο εξαφάνισης της Σοφί».

Το βλέμμα της Ερίκα πήγε στην κορνιζαρισμένη φωτογραφία που κρεμόταν, ορατή πανταχόθεν, στον έναν μεγάλο τοίχο. Η οικογένεια Ρούντμπεργ στο εστιατόριο του Άλαν, το οποίο είχε τότε εκείνος. Αυτός και ο γιος του, ο Γκάμπριελ, στη μια πλευρά ενός τραπεζιού, ενώ η Υβόν και η κόρη της, η Σοφί, στέκονταν στην άλλη πλευρά. Φαινόταν να έχει τραβηχτεί περίπου την εποχή που η Σοφί ξεκινούσε το γυμνάσιο.

«Πώς τα πάμε εδώ;»

Η θετή μητέρα του Γκάμπριελ, η Υβόν Ρούντμπεργ, στεκόταν δίπλα στο τραπέζι τους και χαμογελούσε πλατιά καθώς τοποθετούσε καινούργια πιάτα μπροστά τους.

«Αυτό εδώ είναι σκάμπι ή νορβηγικός αστακός,* με πουρέ παστινάκι και ένα στρώμα τραγανών φυκιών» δήλωσε περήφανα η Υβόν.

Ξαφνιάστηκε και τινάχτηκε σαν ακούστηκε άλλη μια βρισιά από την κουζίνα. Τους κοίταξε μ' ένα νευρικό χαμόγελο.

«Νευράκια εγκαινίων» είπε χαμηλόφωνα.

«Ναι, αλλά έχει την πλάκα του» πετάχτηκε ο Πάτρικ, καθώς πήρε μια μπουκιά από το σκάμπι αφού πρώτα έριξε μια ματιά όλο καχυποψία στα φύκια.

«Δεν ξέραμε αν έπρεπε ν' ανοίξουμε το εστιατόριο ακριβώς αυτή εδώ την ημερομηνία. Ή για να το θέσω ορθότερα, ο Γκάμπριελ και ο Άλαν είχαν τις αμφιβολίες τους, αλλά εγώ... Εγώ

της Άστριντ Λίντγκρεν. Η Μάγια είναι μια γριά που λέει τρομακτικές ιστορίες, πραγματικά φρικιαστικές, τις οποίες η μικρή Ίντα, αδερφή του Μικέ, λατρεύει.

* Πρόκειται για θαλασσινό μεγαλύτερο από καραβίδα και μικρότερο από αστακό. Λέγεται και *λαγκουστίνη*.

ήθελα να την έχω εδώ. Γι' αυτό και ασχολούμαι με το σερβίρισμα απόψε. Μετά ας τα βγάλουν πέρα μόνοι τους».

Η Ερίκα ακούμπησε το χέρι της σε εκείνο της Υβόν.

«Ξέρεις κάτι; Πιστεύω ότι καλά κάνετε και ανοίξατε απόψε».

Η Υβόν απλώς κατένευσε και με το ελεύθερο χέρι της χαιδεψε το χέρι της Ερίκα. Έπειτα έριξε ένα γρήγορο βλέμμα στη φωτογραφία που ήταν στον τοίχο, άφησε το χέρι της Ερίκα και συνέχισε στο επόμενο τραπέζι ενός εστιατορίου που ήταν γεμάτο και πολύβουο.

«Είδα το ρεπορτάζ στην πρωινή τηλεοπτική εκπομπή *Νιχετσομόρον*» είπε ο Πάτρικ και μάζεψε ό,τι είχε απομείνει από πουρέ στο πιρούνι ενώ κοιτούσε την Ερίκα. «Με εκπλήσσεις κάπως που δεν έγραψες ποτέ για την εξαφάνιση της Σοφί».

Η Ερίκα ανασήκωσε τους ώμους.

«Μου πέρασε από το μυαλό, αλλά δεν ξέρω... Η Σοφί με περνούσε μερικές τάξεις και μόνον εξ όψεως την ήξερα, αλλά τη νιώθω σαν να ήταν πολύ κοντά».

«Για την Αλεξάνδρα έγραψες όμως, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αλλά είχαμε κάτι ανολοκλήρωτο εκεί. Η Αλεξάνδρα ήταν φίλη μου. Το βιβλίο γι' αυτήν ήταν ο τρόπος μου ν' αναζητώ απαντήσεις. Η Σοφί συναναστρεφόταν τα δημοφιλή και μεγαλύτερα κορίτσια. Ήταν μία από τις απρόσιτες. Όχι, δεν ξέρω... Θα μου φαινόταν ότι έγινε για τις εντυπώσεις κατά κάποιο τρόπο».

«Μα που να πάρει ο διάβολος, αυτοαποκαλείσαι σεφ ενώ ούτε ν' αλατίσεις σωστά δεν ξέρεις;»

Η διαπεραστική φωνή του Γκάμπριελ αντήχησε στην αίθουσα κάνοντας τον Πάτρικ να χαμογελάσει σαρδόνια.

«Είμαι τρελός που το βρίσκω αστείο; Σοβαρά τώρα – πρέπει να έρθουν μεγαλύτερες μερίδες. Σύντομα θα πεθάνω από την πείνα. Και δεν ξέρω πώς να νιώσω που τρώω φύκια».

«Νομίζω ότι θα ζήσεις» έκανε κοφτά η Ερίκα.

Ήπια μια γουλιά από το κρασί της. Το ότι δεν θήλαζε είχε τα πλεονεκτήματά του.

Όταν έφτασαν στο σπίτι καμιά δυο ώρες αργότερα, τα παιδιά κοιμούνταν όλα στα κρεβάτια τους. Η Κριστίνα, μητέρα του Πάτρικ, κοιμόταν κι αυτή του καλού καιρού, ξαπλωμένη στον καναπέ. Η Ερίκα έσκυψε και την ξύπνησε διακριτικά.

«Φτάσαμε. Σ' ευχαριστούμε που πρόσεχες τα παιδιά, απολάυσαμε πολύ τον λίγο χρόνο που περάσαμε απόψε ως δύο ενήλικες».

Η Κριστίνα ανακάθισε, χασμουρήθηκε και τακτοποίησε τα μαξιλάρια του καναπέ.

«Δεν ήταν δα και κόπος. Ήταν πραγματικά αγγελούδια. Ακόμα και τα δίδυμα. Το μικρό είναι γλυκύτατο».

Ένα τσίμπημα στο στήθος. Η Ερίκα είχε αγαπήσει τη μικρότερη κόρη της από την πρώτη στιγμή που την αντίκρισε, αλλά ανησυχούσε μόνιμα για το πώς θα την αντιμετώπιζαν άλλοι άνθρωποι. Γιατί οι άνθρωποι δεν είναι πάντα επιεικείς με τους διαφορετικούς.

«Ναι, είναι υπέροχη» έκανε και αγάλιασε την Κριστίνα για να την καληνυχτίσει.

Ο Πάτρικ στεκόταν ήδη στην κουζίνα.

«Θα φτιάξω ένα σαντουιτσάκι. Κοίτα, ήταν όλα πεντανόστιμα, ακόμα κι εκείνα τα φύκια. Αλλά εγώ πεινώ ακόμη και πίτσα δεν πήραμε...»

Η Ερίκα περιεργάστηκε τον άντρα της στο φως του ορθάνοιχτου ψυγείου. Ο Πάτρικ είχε ήδη προλάβει να βγάλει το παντελόνι και ήταν με τις κάλτσες, το σλιπ και το πουκάμισο. Στους κροτάφους του φαινόταν κάποιο γκριζάρισμα και οι γραμμές έκφρασης γύρω από τα μάτια είχαν αυγατίσει.

Ήταν ομορφότερος από ποτέ.

«Σ' αγαπώ» του είπε. «Πόσο σ' αγαπώ, Θεέ μου!»

Από παιδί ακόμη ήταν νυχτοπούλι, προς μεγάλη απόγνωση των γονιών της. Αλλά στα χρόνια με τον Τάγκε εκείνες οι προχωρημένες νύχτες είχαν αποκτήσει εντελώς διαφορετικό νόημα. Εκείνος έπεφτε ξερός σχεδόν πάντα γύρω στις εννιά, σχεδόν πάντα στην πολυθρόνα, όπου περνούσε τις περισσότερες ώρες μετά τη δουλειά.

Κατέληξε να μισεί εκείνη την πολυθρόνα. Από εκεί που αυτός καθόταν έβλεπε όλο το ισόγειο: το καθιστικό, την κουζίνα και τη μικρή τραπεζαρία. Και την ίδια.

Ποτέ της δεν ήξερε πότε θα πεταγόταν όρθιος από την πολυθρόνα. Επειδή νόμιζε πως εκείνη είχε κάνει ή δεν είχε κάνει κάτι. Μερικές φορές αρκούσαν σε ένα χαστουκι. Κάποιες φορές όμως χρειάστηκε να πάει στο νοσοκομείο.

Δεν τον πρόδιδε. Για διάφορους λόγους. Για χατίρι των παιδιών. Επειδή ντρεπόταν. Επειδή τον είχε παντρευτεί παρότι όλοι τη θερμοπαρακαλούσαν να μην το κάνει. Επειδή ήξερε ότι θα τη σκότωνε αν είχε προβεί σε καταγγελία.

Παρά την κατάσταση αυτή, είχε αφήσει την πολυθρόνα εκεί που ήταν. Για τριάντα χρόνια.

Τα παιδιά είχαν ήδη περάσει από εκεί και είχαν ρωτήσει για το σπίτι. Ξαφνιάστηκε που περίμεναν τόσο πολύ. Έναν μήνα αφότου έσπασε το ισχίο της και συνειδητοποίησε πως δεν θα μπορούσε πια να μένει στο σπίτι. Τότε είχαν αρχίσει να την τριγυρίζουν σαν γύπες. Τριγυρίσματα που τα είχαν μεταμφιέσει σε φροντίδα. Ήθελαν να μετακομίσει στο γηροκομείο. Είναι τόσο ωραία εκεί, είπαν. Θα είχε περισσότερη παρέα και δεν θα ήταν τόσο μόνη, είπαν.

Έπρεπε να χαίρεται που δεν της είχαν προτείνει να πάει στο Γαλήνη των γηρατειών, στο Όλντερσου. Τελευταία στάση πριν από το νεκροταφείο, όπως το χαρακτήριζε ο Τάγκε. Αυτό που δεν καταλάβαιναν τα παιδιά ήταν ότι όλα αυτά τα χρόνια τα κατάφερε μόνη της. Και όλα αυτά τα χρόνια ήταν μόνη. Δεν τη φόβιζε η μοναξιά.

Τον πατέρα τους φοβόταν, όχι τη μοναξιά.

Ο καφές είχε αρχίσει να κρυώνει και σηκώθηκε για να βάλει άλλο ένα φλιτζάνι. Δεν συνήθιζε να πίνει καφέ το βράδυ, αλλά δεν είχε σημασία τώρα. Έτσι κι αλλιώς δεν κοιμόταν. Είχε έναν μήνα να κοιμηθεί. Μόνο κάποιες σύντομες στιγμές γλαρώματος, οι οποίες κατέληγαν σε επιάλτες και την ξυπνούσαν μ' ένα τίναγμα.

Είχε πιστέψει ότι θα ήταν ελεύθερη. Επιτέλους ελεύθερη. Στο τέλος. Αντί γι' αυτό οι τοίχοι της φυλακής την πλησίαζαν όλο και περισσότερο. Τώρα ήταν τόσο πειστικοί που μετά βίας ανέπνεε. Και δεν ήξερε γιατί ένα ράγισμα στο ισχίο έγινε η αφορμή που την οδήγησε εκεί. Όμως όλα αυτά είχαν ξεκινήσει κάτι που η ίδια δεν μπορούσε πια να εμποδίσει.

Τα παιδιά θα έπαιρναν αυτό που θέλανε. Δεν ήταν ανάγκη να την πείσουν. Ήξερε κι αυτή πόσο άξιζε το σπίτι. Χτισμένο πάνω από τις αποθήκες των αλιέων, με θέα σε όλη την είσοδο του λιμανιού, θα άφηνε πολλά εκατομμύρια. Η Μαρία και ο Μίκαελ ήταν ευκατάστατοι, και οι δύο, αν και έβλεπε πώς άστραφταν τα μάτια τους στη σκέψη της πώλησης.

Η ίδια είχε αποτύχει. Δεν είχε καταφέρει να δώσει κάτι από τον εαυτό της στα παιδιά. Όταν τα κοιτούσε, το μόνο που έβλεπε ήταν ο Τάγκε. Δεν μπορούσε να κάνει κάτι άλλο γι' αυτά τώρα. Τα λεφτά δεν επρόκειτο να τα κάνουν ευτυχισμένα. Δεν το είχαν μέσα τους.

Όπως ο πατέρας τους, ήταν πάντα δυσαρεστημένα, μονίμως προσβεβλημένα από όσα δεν τους έδινε η ζωή, όλα εκείνα που πίστευαν ότι άξιζαν. Και ήταν αυτή που τα είχε αναθρέψει, τα είχε φροντίσει, που είχε δέσει τις πληγές τους, που τα φιλούσε στο μάγουλο όταν τα έβαζε τα βράδια για ύπνο. Κι ωστόσο, ο Τάγκε από την πολυθρόνα του είχε καταφέρει να τα κερδίσει. Το γενετικό του υλικό είχε κατατροπώσει την αγάπη της για τα παιδιά.

Το μόνο που απέμενε τώρα ήταν να αποδιώξει τους εφιάλτες αποδεχόμενη την αλήθεια. Θα της έλειπε αυτή η θέα. Θα της έλειπε να βλέπει το νησί Βαλέ να υψώνεται μεγαλοπρεπές πέρα από τα γκριζογάλανα νερά. Θα της έλειπε να βλέπει τον πύργο καταδύσεων στο Μπαντχόλμεν να διαγράφεται με φόντο τον νυχτερινό ουρανό. Τουλάχιστον μετά θα ήταν ελεύθερη, επιτέλους. Επιτέλους.

Το κακό του παρελθόντος ρίχνει τη σκιά του στο παρόν. Τριάντα χρόνια έχουν περάσει από τότε που η Σοφί Ρούντμπεργ εξαφανίστηκε χωρίς ίχνος. Μόλις είχε πάει γυμνάσιο, ήταν δημοφιλής, αγαπητή από όλους – και μιστη από κάποιους. Η εξαφάνισή της συγκλόνησε τη Φιελμπάκα και για πολύ καιρό ο φόβος αιωρούνταν πάνω από την ειδυλλιακή κοινότητα. Τώρα η αστυνομία κάνει ξαφνικά μια μακάβρια ανακάλυψη. Μήπως βρήκαν τη νεκρή Σοφί;

Η έρευνα που ακολουθεί αναστατώνει τη ζωή όλων όσοι προσπάθησαν να προχωρήσουν στη ζωή τους. Ο Πάτρικ Χέντστρομ και οι συνάδελφοί του στο αστυνομικό τμήμα του Τάνουμσχεντε βρίσκονται υπό μεγάλη πίεση, ενώ η συγγραφέας Ερίκα Φαλκ εμπλέκεται κι αυτή στην υπόθεση. Και κάποιος είναι διατεθειμένος να κάνει τα πάντα για να εμποδίσει την αποκάλυψη της αλήθειας. Στο νέο βιβλίο της σειράς Φιελμπάκα, η Camilla Lackberg μας υπενθυμίζει πως αποτελεί μία από τις σπουδαιότερες συγγραφείς αστυνομικών μυθιστορημάτων.

Η ΔΩΔΕΚΑΘΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΠΑΤΡΙΚ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗΣ ΤΟΥ ΕΡΙΚΑ

Η *Μοιρολογίτρα* είναι ένα συναρπαστικό και άψογα δομημένο βιβλίο που σε κρατά σε αγωνία.

BTJ

Η Lackberg ξέρει πώς να αιχμαλωτίζει τους αναγνώστες της και να στήνει εντυπωσιακές πλοκές.

SKÅNSKA DAGBLADET

Για άλλη μια φορά η Camilla Lackberg μας εκπλήσσει με μερικές πραγματικά ανατριχιαστικές ανατροπές.

BOHUSLÄNINGEN

ISBN: 978-618-03-4838-5

9 786180 348385
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84838

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book